

GREETJE VAN DEN BERG

Heimwee

Roman

HEIMWEE

Van Greetje van den Berg verschenen bij
Uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Villa Esperanza *

Diep water *

Rotsvast *

Alle kleuren van de regenboog *

Ogenblik *

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

Greetje van den Berg

Heimwee

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401911573
ISBN e-book 9789401911580
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.greetjevandenbergh.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Terwijl de postauto wegreed, en Jennie op weg ging naar de brievenbus die aan de weg stond, viel haar ineens de dode mannetjesmerel op. Met stijve en koude poten lag de vogel op zijn rug in het met rijp overdekte gras in de voortuin, zijn kop naar achteren, met gesloten ogen. Voorzichtig porde ze met een stokje tussen zijn doffe veren, alsof ze hoopte dat er toch nog iets van leven in zou zitten. Tevergeefs, de merel bewoog door haar aanraking, maar bleef daarna onbeweeglijk liggen.

Ze vroeg zich af of hij was bezweken aan een ziekte of aan de kou, of dat wellicht een van de katten die hier in de buurt rondliepen de schuldige was. Om te kijken of hij ergens verwondingen had, draaide ze hem met het stokje nog eens om, maar hij zag er helemaal gaaf uit. Ze besloot eerst te controleren of er post in de brievenbus lag. Daarna zou ze een plastic zakje ophalen om de merel in te pakken.

Al sinds hun trouwen woonde ze samen met Rick op de hoek van een rijtje van drie arbeiderswoningen. In die jaren was hun gezin uitgebreid met drie dochters en een zoon. De oude, groene brievenbus stond aan het begin van de lange oprit, die naar de garage leidde. Nog maar zelden stopte de postauto.

Meestal controleerde Rick of er post was wanneer hij thuis kwam aan het einde van zijn werkdag. Ze herkende de geluiden blindelings: het remmen van zijn auto, de klep van de brievenbus die geopend werd en dan met een klap werd dichtgeslagen. Daarna trok zijn auto weer op om het laatste stukje naar de garage af te leggen. Vaak bestond de post uit niet meer dan wat folders, huis-aan-huisbladen en af en toe een brief van een verzekeraar, of een smeekbede voor een goed doel. Vandaag had zij de postauto gehoord, terwijl ze in de keuken koffiedronk. Ze wilde even wat frisse buitenlucht opsnuiven.

Haar adem vormde wolkjes terwijl ze naar het einde van de oprit slofte en de klep opende. Grind knerpte onder haar voeten. IJzige oostenwind prikte in haar gezicht, liet haar ogen tranen en beet in haar oren. Ze huiverde en nam het in plasticfolie verpak-

te pakket met reclamefolders in haar koude handen mee naar binnen. Op de keukentafel stond haar half leeggedronken kop koffie. Ze zou nu hard aan het werk moeten zijn met een opdracht die ze onlangs had gekregen, maar haar inspiratie liet het volledig afweten, nadat ze vanmorgen per toeval op de Facebookpagina ‘Vijftig jaar Van Roijencollege’ was gestuit. Al bijna duizend mensen hadden de pagina geliket, en terwijl ze de verschillende berichten las, werd ze overspoeld door een vloed van herinneringen. Het vijftigjarige Van Roijencollege ging in het komende jaar fuseren met een veel grotere middelbare school. Ter gelegenheid daarvan zou er eind september nog een keer een reünie worden georganiseerd met alle oud-docenten en -leerlingen. Eind september... nog acht maanden.

Ze dronk haar kopje leeg en blies in haar handen, die nog steeds koud aanvoelden. Er waren vaker reünies geweest. Tien jaar geleden had ze nog een keurige persoonlijke uitnodiging per mail gekregen. Geen haar op haar hoofd had er toen over gedacht om erbij te zijn. Ze had de mail snel naar de prullenbak verwezen.

Dit keer was het anders. Ze voelde zich ertegen opgewassen. Het afgelopen jaar was een succes voor haar geweest. Een aantal regionale dagbladen had ruim aandacht besteed aan de beelden die ze maakte, en ze was gevraagd om erover te vertellen bij de radio-uitzending van een regionale zender. Het waren stuk voor stuk prettige ervaringen, die erin hadden geresulteerd dat de belangstelling voor haar werk aanzienlijk was toegenomen. Er was zelfs sprake van een opdracht voor een beeld in de hal van het gemeentehuis. Jennie Wensink was in de regio een naam van betekenis geworden.

Al die jaren, waarin ze keihard had gewerkt, nauwelijks had verkocht en desondanks niet had willen toegeven aan de druk om meer salonfähige beelden te maken, hadden eindelijk hun vruchten afgeworpen. Haar naam werd in één adem genoemd met de namen van andere, bekende kunstenaars uit de regio.

Ze was niet langer de onzekere, sproetige puber. Ze was meer dan een moeder voor haar vier kinderen en een echtgenote voor

Rick. Ze was een kunstenares van naam.

Ze was iemand.

Zo had ze zich dat de laatste tijd ingeprent.

Buiten speelde de ijzige wind met de gong van schelpen en kralen aan de pergola, die ze een paar jaar geleden met haar jongste dochter Thelma in elkaar had geknutseld. Vertrouwd getinkel dat haar niet meer opviel.

Zou Ingrid ook gaan?

En Rombout?

Die gedachte had haar beziggehouden vanaf het moment dat ze de Facebookpagina had ontdekt.

Zou Ingrid veel veranderd zijn?

Het was jaren geleden dat ze elkaar hadden gezien, en nog langer geleden dat ze elkaar hadden gesproken.

Een misverstand had net voor het examenjaar een einde aan hun vriendschap gemaakt.

Onvoorstelbaar had iedereen dat gevonden.

Zij zelf misschien nog wel het meest.

Ingrid en Jennie, twee namen die in één adem werden uitgesproken vanaf de eerste dag dat ze in klas B1-6 hadden gezeten. Zij was die eerste morgen met bonzend hart op haar fiets gestapt, onzeker en bang na jaren van pesterijen op de lagere school. De brugklas van het Van Roijencollege moest een nieuwe start worden, maar ze betwijfelde of het haar zou lukken. Zeker drie kinderen die haar al die jaren alleen maar hadden aangesproken met ‘Snotje’, hadden voor dezelfde school gekozen. Die school zou niks veranderen, wist ze.

‘Jij moet veranderen!’ had haar vader haar die morgen nog op het hart gebonden. ‘Jij moet ze eens een keer flink op hun nummer zetten, zodat ze nooit meer een verkeerd woord tegen je durven zeggen.’

De theorie klonk goed.

Maar wat kon zij in haar eentje beginnen tegen een groep treiterende meiden?

Op het plein klitten ze bij elkaar, de meisjes van haar lagere school. Jennie herinnerde zich nog hoe ze haar fiets in de stal-

ling zette en daarna zo onopvallend mogelijk in de richting van de deur probeerde te koersen. Ze was niet vroeg en hoopte dat de zoemer gauw zou klinken. Opgelucht had ze geconstateerd dat haar opzet leek te slagen. Als een schim schoof ze over het plein en bijna direct klonk de zoemer. Alle nieuwe brugklassers werden in de aula verwacht voor een woord van welkom door de rector, waarna ze zouden worden ingedeeld.

Jennie kwam als tweede de aula binnen.

Ingrid was de eerste. Ze zat ergens halverwege.

Wanneer dat niet zo was geweest, zou ze nooit naast haar zijn gaan zitten. Nu leek Ingrid in die grote, nog lege ruimte bescherming te bieden. Ze was mooi, dat viel Jennie zelfs aan de achterkant al op. Haar blonde haar hing in lange krullen over haar rug, en ze had een zachte rondheid die de spichtige Jennie volkomen vreemd was.

‘Mag ik naast je?’ had ze schuchter gevraagd.

‘Natuurlijk!’ zei Ingrid en toen ze opkeek, zag Jennie een paar onwaarschijnlijk blauwe ogen, omkransd door zwarte wimpers. Nooit eerder in haar leven had ze een meisje gezien dat mooier was dan Ingrid. Tot haar grote geluk werden ze in dezelfde klas ingedeeld. Daar werd Ingrid al snel de spil, en zelfs het meest begeerde meisje. Iedereen wilde wel vriendin met haar worden, maar Ingrid koos haar uit.

De meisjes van haar lagere school zagen het met lede ogen aan, maar van pesten was geen sprake meer. Vanaf die eerste dag waren ze onafscheidelijk. Waar Ingrid was, zag je Jennie, en andersom.

Dat had een hele poos goed gevoeld na alle ellende die Jennie op de lagere school had meegemaakt. Later was er iets gaan knagen, toen ze het idee had dat ze wel erg in de schaduw van haar vriendin stond.

Die onderhuidse onvrede woekerde in stilte voort, en op de dag van hun ruzie zochten alle onuitgesproken verwijten en irritaties zich een uitweg in woedende woorden, die alles tussen hen kapotmaakten.

Rombout was de aanleiding.

Rombout Groenestijn, de mooiste jongen van de klas.

Een dag later had Jennie er spijt van, maar Ingrid wilde niks uitpraten of goedmaken.

Zo waren ze aan hun eindexamenjaar begonnen. Jennie herinnerde zich haar angst dat het pesten weer zou beginnen nu ze zich niet langer onder de vleugels van het populairste meisje van de klas kon koesteren. Later had ze zich erover verwonderd dat die angst haar in al die jaren niet had verlaten. Inmiddels wist ze dat die vreselijke periode van de lagere school haar nog altijd heimelijk parten speelde. Op bepaalde momenten liet die zich gelden, zoals toen ze lid werd van een kunstenaarsvereniging. ‘Ze zullen je vast niet accepteren,’ fluisterden doordringende stemmen in haar hoofd. ‘Denk maar niet dat je zo goed bent.’ Bijna verbaasd had ze de hartelijke ontvangst van haar collega’s en hun lovende woorden over haar werk ondergaan. Kennelijk had de onzekerheid uit haar jeugd zich in haar ziel geëet. Het was een gegeven waarvan ze zich bewust was, en juist daardoor kon ze ermee omgaan. Elke keer als haar onzekerheid opspeelde, stelde ze zichzelf de vraag hoe reëel die was. Die aanpak hielp bijna altijd.

Hoe zou het zijn om Ingrid na zoveel jaar weer terug te zien? Ongemerkt rechtte Jennie haar rug, alsof ze zich nu alvast wapende tegen een eventuele ontmoeting. Die reünie was pas over acht maanden, maar ze besloot er direct een mailtje aan te wagen, zodat ze zich niet meer zou bedenken. Ze zette haar lege kopje op het aanrecht en sloeg haar laptop open.

Stil en vergeten lag de merel in de tuin.

Nog anderhalve dag.

Twee weken vakantie hadden lang geleken, maar haar verblijf op Tenerife was nu toch bijna voorbij.

Ingrid Voortman constateerde het met enige spijt, terwijl ze haar huurauto vlak bij een klein restaurant langs de kant van de weg parkeerde. Ongegeneerd rekte ze zich uit, en ze opende loom het portier nadat ze haar jasje van de passagiersstoel had gepakt. Terwijl ze het staande naast de auto aantrok, nam ze de

situatie in zich op. Vanaf de plek waar ze stond, had ze een schitterend uitzicht op het donkere groen van de begroeiing onder haar. Heel anders dan de kale, met lava overdekte vlakke, bij de Pico del Teide, bedacht ze. Een paar dagen ervoor was ze naar de vulkaan gereden, die Tenerife domineert en met z'n 3718 meter de hoogste berg van Spanje is. Het omringende landschap had bijna surrealistisch aangedaan. Met een kabelbaan had ze zich naar 3555 meter hoogte laten brengen om de laatste 163 hoogtemeters lopend te overbruggen. Letterlijk en figuurlijk had de tocht op die grote hoogte haar de adem benomen, maar het was alleszins de moeite waard geweest.

Het terras voor het restaurant was lang niet bezet. In een hoek lunchte een groep bouwvakkers in witte overalls. Hun gesprek stokte, en ze staarden in haar richting alsof ze nooit eerder een vrouw hadden gezien. Ingrid haalde diep adem en liep het terras op zonder ook maar een moment in hun richting te kijken. Zo had ze het zichzelf aangeleerd vanaf het moment dat ze in de brugklas van het Van Roijencollege tot het mooiste meisje van de klas was gepromoveerd.

Achter haar werd zachtjes gefloten, terwijl zij een plekje uit de wind aan de andere kant van het terras opzocht en op een van de eenvoudige houten stoelen ging zitten. De temperaturen zouden vandaag tot een graad of eenentwintig stijgen. In Nederland vroom het drie graden, had ze vanmorgen gezien, waarbij de gevoelstemperatuur dankzij de oostenwind nog lager zou liggen. Ze streek haar blonde, schouderlange haar naar achteren en nam de menukaart door. In de bijna veertien dagen die ze hier verbleef, had ze enigszins geleerd wat ze lekker vond in de Canarische keuken. Ze koos nu voor papas arrugadas, de typische gerimpelde aardappelen met een korst van zeezout, met een pittige, rode saus en daarbij verschillende groenten en zeevruchten. De oude restauranteigenaar schreef haar keuze zorgvuldig in een morsig boekje en slofte weer naar binnen. Achter haar werden de gesprekken hervat.

Ontspannen leunde ze achterover. Het waren twee heerlijke weken geweest. Ze was echt tot rust gekomen na een hectische

periode, waarin ze bijna een grote klant was kwijtgeraakt voor het hotel waar ze werkte. Al jaren lag de organisatie van een ‘moeder-en-dochterweekend’ in oktober in haar handen. Zo’n vierhonderd vrouwen kwamen daarop af. Overdag maakten ze gebruik van de congreszaal in het hotel, waar lezingen, workshops en een leuke markt werden georganiseerd. Het hotel was in dat weekend helemaal volgeboekt, en verder werden de deelnemers ondergebracht bij hotels en vakantieparken in de buurt. Alles was altijd prima geregeld, hoorde ze elk jaar na afloop weer.

Nooit had ze klachten gehad. Maar zomaar uit het niks was Joachim Driessen, haar grootste klant, met de aankondiging gekomen naar elders te willen verhuizen. Verbijsterd had ze die mededeling op zich laten inwerken, maar daarna had ze gehandeld. Het had haar veel tijd en een paar slapeloze nachten bezorgd, maar uiteindelijk had ze haar doel bereikt: ook nu zou in oktober het moeder-en-dochterweekend weer in de congreszaal van hun hotel plaatsvinden.

In eerste instantie was ze opgelucht, maar daarna ontdekte ze dat het haar veel meer had gedaan dan ze had gedacht. Ze begon aan zichzelf te twijfelen, hoewel haar werk als eventmanager nooit onder vuur had gelegen en niemand haar nu de schuld gaf dat het bijna mis was gegaan. De klant wilde een andere locatie die centraler lag. Zo had hij het omschreven. Het lag niet aan haar, maar aan zijn wensen die op hun locatie onvervulbaar waren. Ze zou trots op zichzelf moeten zijn. De afgelopen weken had ze ook nog een aantal andere grote evenementen weten binnen te halen.

Wat ze wilde, lukte haar. Zo was het de afgelopen jaren gegaan. Dankzij Joachim Driessen was nu die zekerheid onderuitgehaald. Onvoorstelbaar, hoe wankel haar zogenaamde zelfvertrouwen was. Ook nadat hij later had aangegeven toch weer voor hun hotel te kiezen, had ze het gevoel dat de vaste bodem onder haar voeten was weggeslagen. De zekerheid dat ze het redde met haar vlotte babbel en haar uitstekende organisatievermogen, was afgebrokkeld.

‘Onze doelgroep is heel trouw,’ had Joachim aangegeven. ‘Maar we willen meer en anders: centraler in het land, meer bezoekers, meer natuur in de omgeving voor meer inspirerende onderdelen, meer spektakel...’

Juist op die redenering had ze geen vat. Wanneer een klant aangaf dat er iets aan de organisatie of de techniek schortte, bood ze haar excuus aan en was ze er een volgende keer extra alert op. Maar een omgeving kon ze niet veranderen, en ze was ervan overtuigd dat ze de organisatie dit keer binnen had gehouden met een extra korting, maar dat ze volgend jaar toch ergens anders hun tenten zouden opslaan. Daar zou ze helemaal niks aan kunnen veranderen.

Ze was zelf verbaasd wat die wetenschap met haar deed.

Steeds was ze erop teruggekomen bij haar baas, Huub Krikke, die haar eerst trachtte gerust te stellen, vervolgens aangaf dat ze de dingen die ze niet kon veranderen moest laten rusten, en uiteindelijk zijn zorg had uitgesproken omdat ze in zijn optiek op weg was naar een burn-out.

Dat woord had erin gehakt.

Het was een woord dat niet bij haar paste. Ze had haar zaken altijd prima voor elkaar en haar werk bestond alleen uit successen. Een burn-out was iets waarvoor niemand zich hoefde te schamen, maar dat vooral bij anderen paste. Ze typeerde zichzelf als sterk, commercieel ingesteld, flexibel, creatief, accuraat en zelfstandig, en dergelijke mensen kregen nooit een burn-out.

Maar Huubs woorden maakten wel iets in haar los. Haar vakantie, die ze altijd in het voorjaar plande, en die ze dit keer in Rome had willen doorbrengen, annuleerde ze. In plaats daarvan vroeg ze aan Huub of hij er bezwaar tegen had dat ze twee weken na hun gesprek al zou vertrekken. Hij juichte haar beslissing toe, al verbaasde hij zich zeer over haar reisdoel: wat moest zij nu op Tenerife? En dan ook nog in het buitengewoon toeristische Playa de las Américas?

Ze wist het zelf ook niet. Het was een gevoel, een ingeving geweest, waaraan ze voor het eerst van haar leven zomaar had toegegeven zonder te bedenken of het wel verstandig was. De

website van een reisbureau had aangegeven dat de plaats op het droogste en zonnigste deel van Tenerife lag, waar de kans op een bewolkte of verregende dag erg klein was. En zo zat ze een paar weken later in een dichtbevolkt appartementencomplex in de badplaats Playa de las Américas. Vanaf haar balkon hoorde ze het onafgebroken ruisen van de Atlantische Oceaan. Onder haar glansde het azuurblauwe water van de schitterend aangelegde zwembaden. Het keurig onderhouden gazon was bezaaid met ligstoelen, die 's morgens door verschillende gasten al vroeg werden gereserveerd door middel van hun handdoek. Het was zelfs in deze januarimaand nog goed toeven in de verwarmde zwembaden. Zij zwom voor het ontbijt liever een poosje in zee. De watertemperatuur van een graad of negentien zorgde ervoor dat ze direct goed wakker was. Op het strand heerste op dat tijdstip nog een weldadige rust. Ze laafde zich eraan wanneer ze huiverend in het frisse zeewater dook. Ze liet zich op de golven meevoeren, vocht ertegen en voelde zich jong. Zo wisselden intense momenten van euforie en ontspanning elkaar af.

De rest van de dag genoot ze juist van de drukte op de boulevards van Playa de las Américas of Los Cristianos, of in het winkelcentrum onder het appartementencomplex. Alleen tussen al die mensen en geen mens die aandacht aan haar schonk. Zelden had ze zich zo volkomen kunnen ontspannen. Uitgebreid bekeek ze de souvenirs in de winkeltjes, zonder zich een moment om de tijd te bekommeren. Ze kocht een kleurige zijden sjaal die ze niet nodig had, een collier van hematiet kralen voor haar buurvrouw Hannie die voor haar planten zorgde, voor zichzelf een kleurig, handbeschilderd wandbord, terwijl ze geen idee had waar ze dat moest ophangen. Wanneer ze trek had, zocht ze naar een restaurant en verder hoefde ze helemaal niks.

Helaas had het haar niet de inzichten gebracht waarop ze had gehoopt. Het enige wat ze kon bedenken, was dat ze wellicht naar een andere baan op zoek moest gaan.

Maar wat voor baan moest dat dan worden? Ze had op dit moment echt geen idee wat ze zou willen.

Na haar gerenommeerde opleiding tot directiesecretaresse had

ze direct werk gevonden bij een grote onderneming in Rotterdam. Opgelucht had ze afscheid genomen van Zwolle, de stad waar ze was opgegroeid en waar zoveel onaangename herinneringen lagen.

In de jaren erna groeide ze in haar werk. De eerste onderneming verwisselde ze al snel voor een andere. Jarenlang had ze het er naar haar zin. Op het moment dat er een aantal flinke veranderingen werd doorgevoerd, vond ze het tijd worden voor een nieuwe uitdaging. Ze verhuisde van Rotterdam naar Amsterdam, waar ze een baan bij een luchtvaartmaatschappij had gevonden. Daarnaast pakte ze de studie hotelmanagement op met als specialisatie hotel- en eventmanagement. Ze dacht toen helemaal niet aan een hotel in Zwolle.

Sterker nog, ze was niet van plan geweest om ooit terug naar Zwolle te gaan.

En toch werkte ze nu al bijna acht jaar in een groot hotel aan de rand van de stad. In het centrum had ze een prachtig huis gevonden met uitzicht op de stadsmuur en de Thorbeckegracht.

Haar terugkeer naar haar geboortestad was ingeluid door een verliefdheid op de toenmalige manager van het hotel. Ze had hem op het vliegveld ontmoet, toen haar auto 's morgens had geweigerd en ze een taxi had gebeld om toch op tijd op haar werk te zijn. Aan het einde van haar dag liep ze naar de taxi-standplaats om zich weer naar huis te laten brengen. Fons Weevers, general manager van een respectabel hotel in Zwolle, arriveerde op hetzelfde moment. Toen hij hoorde wat haar bestemming was, vroeg hij of hij zo ver mee mocht omdat hij in dezelfde buurt moest zijn.

Later op de avond had hij haar opgebiecht dat hij maar iets had verzonnen, omdat hij kennis met haar wilde maken. 'Liefde op het eerste gezicht,' had hij het genoemd. Grote, romantische woorden, waarin ze toen nog had geloofd.

Hij had haar de baan als eventmanager aangeboden. 'Ik zie zoveel creativiteit en organisatievermogen bij je, en dat is net wat dit hotel nodig heeft.'

Kennelijk was hij er snel op uitgekeken, want een jaar daarna

vertrok hij dolverliefd naar Berlijn met een beeldschone Duitse zangeres die hij had leren kennen tijdens een evenement waar ze had opgetreden. Ingrid was gewond, maar niet verslagen. Wel had ze zich ingeprent dat dit haar nooit weer zou gebeuren. Ze was sterk genoeg om alleen te blijven. Zo was ze dat al jong gewend. Van haar werk maakte ze haar leven.

Huub Krikke volgde Fons op: een jonge hond boordevol goede ideeën, met wie ze goed overweg kon. Ze had zich volop in haar werk gestort en ze had er plezier in.

Tot dat bewuste moeder-en-dochterweekend. Bijna vier maanden worstelde ze er nu mee, ondanks de nieuwe evenementen die ze binnen had weten te halen, ondanks de wetenschap dat het moeder-en-dochterweekend dit jaar gewoon weer in de grote zaal van het hotel zou plaatsvinden. Ze was blijven hangen in haar angst.

Inmiddels had ze haar zevenenveertigste verjaardag gevierd. Was het mogelijk dat ze te oud werd voor dit werk?

Haar bestelling werd gebracht. Ze bedankte vriendelijk en probeerde haar gedachten aan thuis van zich af te zetten. Op dit moment zat ze op een terras met prachtig uitzicht en haar eten geurde verleidelijk. In ieder geval moest ze serieus over een andere baan gaan nadenken. Of een heel ander leven. Ze zou een klein hotel op Tenerife kunnen kopen en dan de rest van haar leven genieten van het aangename klimaat.

Sommige mensen durfden het aan om hun leven radicaal te veranderen. Waarom zou zij dat niet durven?

Wat had ze te verliezen?

De bouwvakkers stonden op, wierpen haar bewonderende blikken toe en stapten in het witte busje dat een eindje verderop stond geparkeerd.

Ze bleef als enige op het terras achter en genoot van het heerlijke eten, van de rust en het uitzicht, totdat het melodietje van haar telefoon weerklonk. Verstoord wierp ze een blik op het schermje waar de naam van haar buurvrouw Hannie in grote letters oplichtte. Aangezien ze voor de vakantie de afspraak hadden gemaakt dat ze alleen zou bellen als er iets bijzonders was,

aarzelde Ingrid niet en drukte de groene knop in.

‘Ik bel je voor de zekerheid even omdat er een rouwkaart bij je post zat,’ viel Hannie met de deur in huis. ‘Je weet maar nooit of dat van iemand is die je na aan het hart ligt.’

‘Je hebt nog niet gekeken?’ Ingrid kon niemand bedenken. Bovendien lag niemand haar echt na aan het hart, behalve Hannie. Maar dat zei ze niet hardop.

‘Nee, zal ik dat nu even voor je doen?’

‘Graag.’ Ingrid speelde met een van de bierviltjes die op tafel lagen. Zonder interesse volgde haar blik een grote, zwarte auto die langzaam over de weg naar boven reed, en ze luisterde naar de geluiden die Hannie maakte. Ze betrapte zich erop dat ze toch wat gespannen was.

‘Harm van der Staay,’ meldde Hannie. ‘Na een lang en arbeidzaam leven...’

Ingrid herademde. ‘Laat maar,’ viel ze Hannie in de rede. ‘Dat is een vroegere buurman van me. Ik zal er bij thuiskomst een kaartje naartoe sturen.’

‘Nog even wat anders: een vriendin van me attendeerde me op een reünie van het Van Roijencollege. Daar heb jij toch ook op gezeten? Ze bestaan vijftig jaar.’

‘Dat heb ik wel, maar ik hou helemaal niet van zulke dingen.’

‘Maar een reünie is leuk. Je ziet vriendinnen van vroeger weer. Ik ben een paar jaar geleden naar een reünie van mijn basisschool in Utrecht geweest. Het was fantastisch om al die mensen terug te zien. We gaan sinds die tijd een keer per jaar met elkaar uit eten en we raken niet uitgepraat. Ze hebben een Facebookpagina aangemaakt met bijzonderheden. Ik heb al even gekeken. Je kunt je per e-mail aanmelden. Waarom probeer je het niet gewoon? Je hebt je laptop toch bij je?’

‘Die laptop is de hele vakantie in de koffer blijven liggen en dat laat ik zo. Ik ga bijna naar huis, Hannie. Als ik toch behoefte voel, zal ik die pagina wel opzoeken. Wanneer is die reünie?’

‘Eind september.’

‘Ik bedoel maar. Dan heb ik nog alle tijd.’

‘Dat is zo, maar dan moet je het echt niet vergeten.’

Ingrid beloofde het grif en bedacht dat Hannie weliswaar tien jaar jonger dan zij was, maar vaak op een oudere zus leek met haar goedbedoelde bezorgdheid en regelzucht. Zo stelde Ingrid zich het hebben van een oudere zus in ieder geval voor. Ze had geen broers of zussen.

De zwarte auto was boven en hield vaart in. Een man en vrouw keken naar het terras, zeiden iets, maar de auto reed door. Achterin zaten twee kinderen.

Een gezin.

Ingrid zette het geluid van haar telefoon uit, voordat ze die in haar tas stopte. Ze probeerde zich op haar eten te concentreren alsof Hannie niet net twee namen had genoemd die een grote rol in haar verleden hadden gespeeld. Alle gerechten waren perfect bereid. De verschillende smaken streelden haar smaakpapillen.

Harm van der Staay...

Gedachten lieten zich niet sturen. Hoe minder ze eraan wilde denken, hoe meer ze die richting uit gingen. Harm en Janneke waren vroegere burens die haar vaak hadden opgevangen als ze het thuis niet uithield. Na haar vertrek naar Rotterdam was het contact met hen al snel verwaterd. In het begin belden ze nog, maar toen het nooit van haar kant kwam, lieten zij het er uiteindelijk ook bij zitten.

Ze had Janneke nog één keer getroffen in het hotel. De receptioniste belde haar dat er iemand voor haar bij de receptie stond. Het weerzien was hartelijk. Janneke verweet haar niks. Na afloop beloofde Ingrid dat ze nog eens langs zou komen op het nieuwe adres waar ze inmiddels woonden. Ze was het echt van plan geweest, maar er kwam niks van.

Nu was het te laat. Harm was overleden.

Met een condoleancekaartje kon ze het wel af. Ze piekerde er niet over om naar de begrafenis te gaan. En over die reünie wilde ze helemaal niet nadenken.

Had Hannie maar niet gebeld. In een paar minuten tijd had ze diepe wonden onder een schijnbaar smetteloos oppervlak weten bloot te leggen.

Ingrid probeerde ze te negeren, maar ze klopten en staken.

De eigenaar van het restaurant kwam het terras op. Ze wenkte hem om te betalen.

Toen hij ontdekte dat ze meer dan de helft had laten staan, informeerde hij verontrust of ze het niet lekker vond.

‘Te veel,’ verontschuldigde ze zich. ‘Lekker, maar veel te veel.’ Ze gaf hem een dikke fooi om haar woorden kracht bij te zetten. Het leek wel wat goed te maken, maar niet alles, want hij bleef haar bedremmeld nakijken toen ze er even later met haar auto vandoor ging.

De man die ze op de reünie hoopten te zien, is er niet. Samen gaan ze op zoek

Op een reünie komen Jennie en Ingrid elkaar voor het eerst sinds hun middelbareschooltijd weer tegen. Ze halen herinneringen op aan de tijd dat ze vriendinnen waren, een vriendschap die eindigde toen ze rivalen werden op liefdesgebied. De tijd heeft de plooiën gladgestreken en de wonden geheeld. De jongen op wie ze destijds allebei verliefd waren, Rombout, schittert op de reünie door afwezigheid. Niemand weet waar hij is gebleven. Dat wakkert de nieuwsgierigheid van Jennie en Ingrid aan, en ze besluiten samen te proberen te ontdekken wat er van hem is geworden. Hun zoektocht brengt hen naar een onverwachte plaats.

Greetje van den Berg is een meester in het opbouwen van spanning. Als lezer ben je net zo benieuwd naar de verblijfplaats van Rombout als de twee vroegere vriendinnen die naar hem op zoek gaan.

'Greetje van den Berg kan soepel schrijven. (...) En het is niet alleen maar flierefluitend lezen, je moet ook nog nadenken'

– Nederlands Dagblad

Z&K

ISBN 978 94 0191 157 3 NUR 344

9 789401 911573

www.romanserie.nl